

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Olszewski
Sędziowie:	SA Andrzej Wiśniewski (spr.) SO del. do SA Małgorzata Jankowska
Protokolant:	sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Christophera Świerka

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2016 r. sprawy

1) **G. M. (1)**

2) **P. M. (1)**

oskarżonych z art. 258 § 3 k.k., z art. 91 §1 k.k.s. w zb. z art. 65 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s.

3) **M. K. (1)**

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., z art. 91 §1 k.k.s. w zb. z art. 65 §1 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 1 i 5 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. i z art. 6 § 2 k.k.s.,

4) **R. O. (1)**

5) **D. K. (1)**

oskarżonych z art. 258 § 1 k.k., z art. 91 §3 k.k.s. w zb. z art. 65 §1 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 1 i 5 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. i z art. 6 § 2 k.k.s.,

6) **M. B. (1)**

oskarżonego z art. 91 §3 k.k.s. w zb. z art. 65 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s.,

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 6 października 2015 r., sygn. akt II K 154/14

I) uchyla zaskarżony wyrok w zakresie czynu przypisanego M. B. (1) i D. K. (1) w punkcie X części dyspozytywnej (punkt IV części wstępnej) i w tym zakresie na podstawie art. 439 §1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 §1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 44 §1 pkt 1, §3 i 5 k.k.s. postępowanie umarza, a kosztami procesu w tej części obciąża Skarb Państwa,

II) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a. uchyla kary łączne pozbawienia wolności wymierzone P. M. (1) i G. M. (1),

b. w opisie czynu przypisanego P. M. (1) i G. M. (1) w punkcie II części dyspozytywnej zmniejsza liczbę transportów papierosów do 38, a wysokość uszczuplonego podatku akcyzowego do 3.849.700 złotych, eliminuje zapis „(przy czym P. M. (1) czyniąc sobie z tego tytułu stałe źródło dochodu)”, z kwalifikacji prawnej czynu eliminuje art. 37 §1 pkt 2 k.k.s., obniża kary wymierzone oskarżonym za ten czyn do 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz do 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) złotych,

c. na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 20 §2 k.k.s. i art. 39 §1 i 2 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r. wymierza P. M. (1) i G. M. (1) kary łączne po rok i 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności,

d. uchyla karę łączną pozbawienia wolności wymierzoną R. O. (1),

e. z opisu czynu przypisanego R. O. (1) w punkcie X części dyspozytywnej eliminuje znamiona dotyczące uszczuplenia należności z tytułu cła w nieustalonej kwocie, zmniejsza liczbę transportów papierosów do 25, wysokość akcyzy obniża do 1.886.800 złotych, z kwalifikacji prawnej eliminuje art. 91 §3 k.k.s. i art. 7 §1 k.k.s., a z podstawy wymiaru kary art. 7 §2 k.k.s., obniża kary wymierzone za ten czyn do 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 70 (siedemdziesiąt) złotych,

f. na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 20 §2 k.k.s. i art. 39 §1 i 2 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r. wymierza R. O. (1) karę łączną 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności i do tej kary odnosi orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary i dozorce kuratora,

g. w opisie czynu przypisanego M. K. (1) w punkcie X części dyspozytywnej zmniejsza liczbę transportów papierosów do 23 wykonanych do czerwca 2005r. i na podstawie art. 439 §1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 §1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 44 §1 pkt 1, §3 i 5 k.k.s. wyrok w tej części uchyla i postępowanie o ten czyn umarza, a kosztami procesu w tej części obciąża Skarb Państwa,

h. co do oskarżonego D. K. (1) i M. K. (1) uchyla kary łączne pozbawienia wolności, a orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary i dozorce kuratora odnosi do kar orzeczonych za czyn przypisany w punkcie VIII części dyspozytywnej, z tym, że z podstawy środka probacyjnego eliminuje art. 41a §1 i 2 k.k.s. oraz art. 20 §2 k.k.s.,

i. obniża środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej wobec P. M. (1) i G. M. (1) (punkt VII części dyspozytywnej) do 258.805 zł na każdego z oskarżonych,

j. uchyla środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej wobec D. K. (1), M. K. (1) i M. B. (1),

II) w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Ł. i N. J. po 921,87 (dziewięćset dwadzieścia jeden 87/100) złotych, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu i zwrot kosztów dojazdu odpowiednio do oskarżonych: M. B. (1) i D. K. (1) w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Szczecinie jako sądem odwoławczym,

IV) zasądza na rzecz Skarbu Państwa od P. M. (1), G. M. (1) i R. O. (1) wydatki za postępowanie odwoławcze, a od M. K. (1) i D. K. (1) połowę wydatków za postępowanie odwoławcze i wymierza im opłaty za obie instancje w wysokości:

- P. M. (1) i G. M. (1) – po 2.300 (dwa tysiące trzysta) złotych,

- R. O. (1) – 960 (dziewięćset sześćdziesiąt) złotych,

- M. K. (1) – 120 (sto dwadzieścia) złotych,

- D. K. (1) – 60 (sześćdziesiąt) złotych.

Małgorzata Jankowska Andrzej Olszewski Andrzej Wiśniewski

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim rozpoznał sprawę:

1. G. M. (1)

2. P. M. (1)

oskarżonych o to, że :

I. w okresie od grudnia 2003 r. do czerwca 2007 r. na terenie G., P., P. (1) przejścia granicznego w Ś. oraz Niemiec założyli zorganizowaną grupę przestępczą w skład której wchodził w różnych okresach czasu D. K. (1), R. O. (1), J. B. (1), T. Ś. (1), P. Ś. (1), P. W. (1), M. K. (1), D. P., E. S. (1), G. W., M. B. (1), F. P., Ł. A., R. Ł. (1), A. R. (1) i R. K. (1), a następnie sprawowali nadzór nad popełnianymi przez w/w jej członków przestępstwami, której celem było dokonywanie na terenie Polski zakupu papierosów nie posiadających znaków skarbowych pochodzących z uprzednio dokonanego przez wschodnie przejścia graniczne przemytu, a następnie ich przewóz na teren Niemiec przez przejście graniczne w Ś., finansowanie zakupu papierosów, zlecenie członkom grupy wykonanie ściśle określonych zadań, do których należało wyszukiwanie kierowców i odpowiednich ładunków ciężarowych przeznaczonych na eksport do Europy Zachodniej, pakowanie papierosów, organizowanie bezpiecznego przekraczania ładunku papierosów przez granicę Rzeczypospolitej Polskiej oraz rozładunek

tj. o czyn z art.258 § 3 kk

II. w okresie od grudnia 2003 r. do czerwca 2007 r. na terenie G., P., P. (1) przejścia granicznego w Ś. oraz Niemiec działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, kierując zorganizowaną grupą przestępczą w skład której wchodził w różnych okresach czasu D. K. (1), R. O. (1), J. B. (1), T. Ś. (1), P. Ś. (1), P. W. (1), M. K. (1), D. P., E. S. (1), G. W., M. B. (1), F. P., Ł. A., R. Ł. (1), A. R. (1) i R. K. (1) oraz czyniąc sobie z tego tytułu stałe źródło dochodu nie mniej niż 115 razy wzięli udział w wywozie z Polski do Niemiec, pojazdami miki (...), (...),(...) i inne, uprzednio przemyconych do Polski przez wschodnie przejścia graniczne wyrobów akcyzowych w postaci papierosów marek (...), (...), M., (...), (...) innych nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy w ilości 9 951 464 paczek o wartości 54 683 024 zł., przez co nastąpiło uszczuplenie należności Skarbu Państwa z tytułu cła, podatku akcyzowego i podatku VAT w łącznej kwocie 46 928 152,8 zł., a ich ilość i wartość wskazywały na przeznaczenie do działalności gospodarczej w ten sposób, że po uprzednim ich nabyciu, zmagazynowania, załadunku, kierując poczynaniami w/w dokonali ich przewozu

tj. o czyn z art. 91 § 1 kks w zb. z art. 65 § 1 kks w zw. art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks i z art. 6 § 1 kks

3. M. K. (1)

4. M. B. (1),

5. R. O. (1)

6. D. K. (1),

7. R. Ł. (1),

oskarżonych o to, że :

III. na terenie G., P., P. (1), przejścia granicznego w Ś. oraz Niemiec wzięli udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez P. M. (1) i G. M. (1), której celem było dokonywanie na terenie Polski zakupu papierosów nie posiadających znaków skarbowych pochodzących z uprzednio dokonanego przez wschodnie przejścia graniczne przemytu, a następnie ich przewóz na teren Niemiec przez przejście graniczne w Ś., wykonywanie ściśle określonych zadań, do których należało dostarczanie papierosów, ich pakowanie, organizowanie bezpiecznego przekraczania ładunku papierosów przez granice Rzeczypospolitej Polskiej i pilotowanie ładunku na terytorium Niemiec oraz rozładunek i odbiór przy czym :

M. K. (1) w okresie od maja 2005 r. do czerwca 2007 r.

M. B. (1) w okresie od maja 2005 r. do lipca 2005 r.

R. O. (1) w okresie od maja 2004 r. do kwietnia 2006 r.

D. K. (1) w okresie od września 2004 r. do lipca 2005 r.

R. Ł. (1) w okresie od maja 2003 r. do lutego 2006 r.

tj. o czyn z art.258 § 1 kk

IV. na terenie G., P., P. (1) przejścia granicznego w Ś. oraz Niemiec działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wykonując polecenia P. M. (1), G. M. (1), do których należało dostarczanie papierosów, ich pakowanie, organizowanie bezpiecznego przekraczania ładunku papierosów przez granice Rzeczypospolitej Polskiej i pilotowanie ładunku na terytorium Niemiec oraz rozładunek i odbiór oraz czyniąc sobie z tego tytułu stałe źródło dochodu, wzięli udział w wywozie z Polski do Niemiec, pojazdami m-ki (...), (...), (...) i inne, uprzednio przemyconych do Polski przez wschodnie przejścia graniczne wyrobów akcyzowych w postaci papierosów marek (...) (...), (...), (...), (...)i inne, nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy, których ilość i wartość wskazywały na przeznaczenie do działalności gospodarczej przy czym:

M. K. (1) w okresie od maja 2005 r. do czerwca 2007 r. 65 razy wziął udział w wywozie wyrobów akcyzowych w ilości 7 879 392 paczek o wartości 44 837 592 zł., przez co nastąpiło łączne uszczuplenie należności Skarbu Państwa z tytułu cła, podatku akcyzowego i podatku VAT w łącznej kwocie 38 534 078, 40 zł.,

M. B. (1) w okresie od maja 2005 r. do lipca 2005 r. nie mniej niż 5 krotnie wziął udział w wywozie wyrobów w ilości 350 000 paczek o wartości 1 750 000 zł., przez co nastąpiło łączne uszczuplenie należności Skarbu Państwa z tytułu cła, podatku akcyzowego i podatku VAT w łącznej 1 470 000 kwocie zł.

R. O. (1) w okresie od maja 2004 r. do maja 2005 r. nie mniej niż 49 krotnie wziął udział w wywozie wyrobów akcyzowych w ilości 1 929 100 paczek o wartości 8 968 440 zł., przez co nastąpiło łączne uszczuplenie należności Skarbu Państwa z tytułu cła, podatku akcyzowego i podatku VAT w łącznej kwocie 7 605 319 zł.,

D. K. (1) w okresie od maja 2004 r. do lipca 2005 r. nie mniej niż 58 krotnie wziął udział w wywozie wyrobów akcyzowych w ilości co najmniej 2 327 500 paczek o wartości 12 003 750 zł., przez co nastąpiło łączne uszczuplenie należności Skarbu Państwa z tytułu cła, podatku akcyzowego i podatku VAT w łącznej kwocie 9 782 000 zł

R. Ł. (1) w okresie od maja 2003 r. do maja 2005 r. oraz w styczniu-lutym 2006 r. nie mniej niż 65 razy wziął udział w wywozie wyrobów akcyzowych w ilości 2 028 000 paczek o wartości 10 504 500 zł., przez co nastąpiło łączne

uszczipienie należności Skarbu Państwa z tytułu cła, podatku akcyzowego i podatku VAT w łącznej kwocie 8 638 450 zł.,

tj. o czyn z art.91 § 1 kks w zb. z art. 65 § 1 kks w zw. art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 kks w zw. z art.7 § 1 kks i z art. 6 § 1 kks

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 6 października 2015r.:

I. oskarżonych **G. M. (1) i P. M. (1)** uznał za winnych tego ,że w okresie od września 2004 r. do 06.06.2007 r. na terenie G., P., P. (1), przejścia granicznego w Ś. oraz Niemiec założyli zorganizowaną grupę przestępczą, w skład której wchodziłi w różnych okresach czasu D. K. (1), R. O. (1), J. B. (1), T. Ś. (1), P. Ś. (1), P. W. (1), M. K. (1), D. P., E. S. (1), G. W., F. P., Ł. A., A. R. (1) i R. K. (1), a następnie kierowali tą grupą w ten sposób, że sprawowali nadzór nad popełnianymi przez w/w jej członków przestępstwami, przy czym celem grupy było dokonywanie na terenie Polski zakupu papierosów nie posiadających znaków skarbowych pochodzących m in. Z uprzednio dokonanego przez wschodnie przejścia graniczne przemytu, a następnie ich przewóz na teren Niemiec przez przejście graniczne w Ś., finansowanie zakupu papierosów, zlecenie członkom grupy wykonanie ściśle określonych zadań, do których należało wyszukiwanie kierowców i odpowiednich ładunków ciężarowych przeznaczonych na eksport do Europy Zachodniej, pakowanie papierosów, organizowanie bezpiecznego przekraczania ładunku papierosów przez granicę Rzeczpospolitej Polskiej oraz rozładunek,

tj. czynu z art.258 § 3 kk i za to na podstawie **art. 258 § 3 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015r.** wymierzył im kary po 1 roku pozbawienia wolności ,

II. oskarżonych **G. M. (1) i P. M. (1)** uznał za winnych tego ,że w okresie od września 2004 r. do 06.06.2007 r. na terenie G., P., P. (1), przejścia granicznego w Ś. oraz Niemiec działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, kierując zorganizowaną grupą przestępczą ,w skład której wchodziłi w różnych okresach czasu D. K. (1), R. O. (1), J. B. (1), T. Ś. (1), P. Ś. (1), P. W. (1), M. K. (1), D. P., E. S. (1), G. W., F. P., Ł. A., A. R. (1) i R. K. (1) (przy czym P. M. (1) czyniąc sobie z tego tytułu stałe źródło dochodu) nie mniej niż 94 razy wzięli udział w przewozie z Polski do Niemiec, pojazdami m-ki (...),(...),(...) i inne, uprzednio przemycanych do Polski przez wschodnie przejścia graniczne wyrobów akcyzowych w postaci papierosów marek (...), (...), (...), (...), (...)i innych nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy przez co nastąpiło uszczipienie należności Skarbu Państwa z tytułu cła w kwocie 832.936,7 zł i podatku akcyzowego w kwocie 15.199.746,82 zł, że po uprzednim ich nabyciu, zmagazynowania, załadunku, kierując poczynaniami w/w dokonali ich przewozu, tj. w przypadku G. M. (1) czynu z art. 91 § 1 kks w zb. z art. 65 § 1 kks w zw. art. 37 § 1 pkt 1 i 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks i z art. 6 § 2 kks, natomiast w przypadku P. M. (1) czynu art. 91 § 1 kks w zb. z art. 65 § 1 kks w zw. art. 37 § 1 pkt 1 , 2, 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks i z art. 6 § 2 kks i za to na podstawie **art. 65 § 1 kks w zw. art. 38 § 2 pkt 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w brzmieniu ustawy obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015r.** wymierzył im kary po 1 roku i 2 miesiącach pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości po 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 100 zł,

V. na podstawie **art. 85 kk w zw.z art. 20§2kks , art. 39 § 1 i 2 kks w brzmieniu ustawy obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015r.** orzeczone wobec oskarżonego **P. M. (1)** kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności,

VI. na podstawie **art. 85 kk w zw.z art. 20§2 kks , art. 39 § 1 i 2 kks w brzmieniu ustawy obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015r.** orzeczone wobec oskarżonego **G. M. (1)** kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności ,

VII. na podstawie **art. 33 § 1 kks w brzmieniu ustawy obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015r.** orzekł wobec oskarżonych **P. M. (1) i G. M. (1)** środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości **po 985.560 zł** związany z czynem opisanym w pkt II części dyspozytywnej wyroku,

VIII. oskarżonych **M. K. (1), R. (...)** uznał za winnych tego, że na terenie G., P., P. (1), przejścia granicznego w Ś. oraz Niemiec brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez P. M. (1) i G. M. (1), której celem było dokonywanie na terenie Polski zakupu papierosów nie posiadających znaków skarbowych pochodzących m. in. z uprzednio dokonanego przez wschodnie przejścia graniczne przemytu, a następnie ich przewóz na teren Niemiec przez przejście graniczne w Ś., wykonywanie ściśle określonych zadań, do których należało dostarczanie papierosów, ich pakowanie, organizowanie bezpiecznego przekraczania ładunku papierosów przez granice Rzeczypospolitej Polskiej i pilotowanie ładunku na terytorium Niemiec oraz rozładunek i odbiór przy czym :

M. K. (1) w okresie od 15.12.2004 r. do 06.06.2007 r.

R. O. (1) w okresie od września 2004 r. do 12/13.04.2006 r.

D. K. (1) w okresie od września 2004 r. do maja 2005 r.

tj. czynu z art.258 § 1 kk i za to na podstawie **art. 258 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015r.** wymierzył im następujące kary :

- M. K. (1) 6 miesięcy pozbawienia wolności

- R. O. (1) 4 miesięcy pozbawienia wolności

- D. K. (1) 3 miesięcy pozbawienia wolności,

IX. oskarżonych **M. B. (1) i R. Ł. (1)** uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku,

X. oskarżonych **M. K. (1), M. B. (1), R. O. (1), D. K. (1) i R. Ł. (1)** uznał za winnych tego, że na terenie G. P., P. (1), przejścia granicznego w Ś. oraz Niemiec działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wykonując polecenia P. M. (1) i G. M. (1) (oskarżeni M. K. (1), R. O. (1) i D. K. (1)) do których należało dostarczanie papierosów, ich pakowanie, organizowanie bezpiecznego przekraczania ładunku papierosów przez granice Rzeczypospolitej Polskiej i pilotowanie ładunku na terytorium Niemiec oraz rozładunek i odbiór, wzięli udział w przewozie z Polski do Niemiec, pojazdami m-ki (...), (...), (...) i inne, m. in. uprzednio przemyconych do Polski przez wschodnie przejścia graniczne wyrobów akcyzowych w postaci papierosów marek(...), (...), (...), (...), (...)i inne, nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy, których ilość i wartość wskazywały na przeznaczenie do działalności gospodarczej przy czym :

- **M. K. (1)** w okresie od 15.12.2004 r. do 06.06.2007 r. nie mniej niż 79 razy wziął udział w przewozie wyrobów akcyzowych przez co nastąpiło uszczuplenie należności Skarbu Państwa z tytułu cła 545.871,70 zł i podatku akcyzowego w kwocie 13.519.413,34 zł,

- **M. B. (1)** w I połowie 2005 r. nie mniej niż 5 -krotnie wziął udział w przewozie wyrobów akcyzowych przez co nastąpiło uszczuplenie należności Skarbu Państwa z tytułu cła w nieustalonej kwocie i podatku akcyzowego w kwocie 674.000 zł,

- **R. O. (1)** w okresie od września 2004 r. do 12/13.04. 2006 r. nie mniej niż 43- krotnie wziął udział w przewozie wyrobów akcyzowych przez co nastąpiło uszczuplenie należności Skarbu Państwa z tytułu cła w nieustalonej kwocie i podatku akcyzowego w kwocie 5.749.893,52 zł,

- **D. K. (1)** w okresie od września 2004 r. do maja 2005 r. nie mniej niż 35 - krotnie wziął udział w przewozie wyrobów akcyzowych przez co nastąpiło łączne uszczuplenie należności Skarbu Państwa z tytułu cła w nieustalonej kwocie i podatku akcyzowego w kwocie 4.499.927,48 zł,

- **R. Ł. (1)** w okresie od września 2004 r. do 12.10. 2005 r. oraz w lutym 2006 r. nie mniej niż 11 razy wziął udział w przewozie wyrobów akcyzowych przez co nastąpiło łączne uszczuplenie należności Skarbu Państwa z tytułu cła w kwocie 33.112 zł i podatku akcyzowego w kwocie 186.300 zł,

tj. w przypadku **R. Ł. (1)** czynu z art.91 § 3 kks w zb. z art. 65 § 1 kks w zw. z art.7 § 1 kks i z art. 6 § 2 kks w brzmieniu ustawy obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015r.,

w przypadku **M. B. (1)** czynu z art. 91 § 3 kks w zb. z art. 65 § 1 kks w zw. z art.7 § 1 kks i z art. 6 § 2 kks w brzmieniu ustawy z dnia 10.09.1999 (Dz.U.1999, nr 83, poz.930),

w przypadku **D. K. (1)** czynu z art. 91 § 3 kks w zb. z art. 65 § 1 kks w zw. art. 37 § 1 pkt 1 i 5 kks w zw. z art.7 § 1 kks i z art. 6 § 2 kks w brzmieniu ustawy z dnia 10.09.1999 (Dz.U.1999, nr 83, poz.930),

w przypadku **M. K. (1)** czynu z art. art.91 § 1 kks w zb. z art. 65 § 1 kks w zw. art. 37 § 1 pkt 1 i 5 kks w zw. z art.7 § 1 kks i z art. 6 § 2 kks w brzmieniu ustawy obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015r.

a w przypadku **R. O. (1)** czynu z art. art.91 § 3 kks w zb. z art. 65 § 1 kks w zw. art. 37 § 1 pkt 1 i 5 kks w zw. z art.7 § 1 kks i z art. 6 § 2 kks w brzmieniu ustawy obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015r.

i za to :

- na podstawie **art. 65 § 1 kks w zw. art. 38 § 2 pkt 1 kks w zw. z art.7 § 2 kks w brzmieniu ustawy z dnia 10.09.1999 (Dz.U.1999, nr 83, poz.930)** wymierzył **D. K. (1)** karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 70 zł - na podstawie **art. 65 § 1 kks w zw. z art.7 § 2 kks w brzmieniu ustawy z dnia 10.09.1999 (Dz.U.1999, nr 83, poz.930)** wymierzył **M. B. (1)** karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 60 zł,

- na podstawie **art. 65 § 1 kks w zw. art. 38 § 2 pkt 1 kks w zw. z art.7 § 2 kks w brzmieniu ustawy obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015r.** wymierzył:

M. K. (1) karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 70 zł,

R. O. (1) karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 70 zł,

- na podstawie **art. 65 § 1 kks w zw. z art.7 § 2 kks** wymierzył **R. Ł. (1)** karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 60 zł,

XI. na podstawie **art. 85 kk w zw. z art. 20 §2 kks , art. 39 § 1 i 2 kks w brzmieniu ustawy obowiązującym przed 01 lipca 2015r.** orzeczone wobec oskarżonych **M. K. (1), R. O. (1) i D. K. (1)** kary pozbawienia wolności łączy i wymierzył im następujące kary łączne:

- **M. K. (1)** 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności

- **R. O. (1)** 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

- **D. K. (1)** 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności.

XII. **na podstawie art. 41 a§ 1, 2 kks, art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 20 § 2 kks w brzmieniu ustawy obowiązującym przed 01 lipca 2015r.** wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych **R. O. (1), D. K. (1), M.**

K. (1) kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 3 lat oddając ich w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

XIII. na podstawie **art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk, art. 73 § 1 kk w zw. z art. 20 § 2 kks w brzmieniu ustawy obowiązującym przed 01 lipca 2015r.** wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych **M. B. (1) i R. Ł. (1)** kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okresy próby :

- 3 lat wobec oskarżonego **R. Ł. (1)**,

- 5 lat wobec oskarżonego **M. B. (1)**

oddając tych oskarżonych pod dozór kuratora sądowego w okresie próby,

XIV. na podstawie **art. 33 § 1 kks** w brzmieniu ustawy obowiązującym przed **01 lipca 2015r.** orzekł wobec oskarżonych **M. K. (1), M. B. (1), D. K. (1), R. Ł. (1)** środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości :

-wobec oskarżonego M. K. (1) 85.950 zł,

-wobec oskarżonego M. B. (1) 2.000zł,

-wobec oskarżonego D. K. (1) 280.000 zł,

-wobec oskarżonego R. Ł. (1) 41.470 zł,

związany z czynem opisanym w pkt X części dyspozytywnej wyroku,

XVI. na podstawie **art. 63 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym przed 01 lipca 2015r.** zaliczył na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- oskarżonemu **G. M. (1)** od 06.06.2007r. do 15.11.2007r.

- oskarżonemu **P. M. (1)** od 06.06.2007r. do 23.10.2007r. i od dnia 22.10.2009 r. do dnia 22.12.2009r.,

XVII. na podstawie **art. 63 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym przed 01 lipca 2015r.** na poczet orzeczonych kar grzywny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- oskarżonemu **M. K. (1)** od 15.11.2007r. do 16.11.2007r.

- oskarżonemu **D. K. (1)** od 03.03.2008r. do 10.04.2008r.

- oskarżonemu **R. Ł. (1)** od 25.11.2009r. do 23.03.2010r.

XVIII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Ł. kwotę 6256,80 zł i adw. N. J. kwotę 2656,80 zł tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonym **M. B. (1) i D. K. (1)** z urzędu.

XXIV. na podstawie **art. 624 § 1 kpk** zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych i obciąża nimi Skarb Państwa.

Apelację od wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych: **D. K. (1), R. O. (1), M. B. (1), P. M. (1), G. M. (1), R. Ł. (1) i M. K. (1).**

Obrońca oskarżonego **M. B. (1)** zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego - w punkcie X i XIII. Wyrokowi zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku polegający na uznaniu, iż M. B. (1) wiedział, że przewozi papierosy, mimo, iż z wyjaśnień tego oskarżonego oraz okoliczności sprawy jednoznacznie wynika, że był on przekonany, że pracując jako kierowca, przewozi legalne transporty z meblami.

2) naruszenie przepisów postępowania karnego, tj.:

a) art. 4, 5, 7, k.p.k. polegające na jednostronnej ocenie dowodów oraz rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

b) art. 410 i 424 k.p.k. polegające na sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający prawidłową kontrolę wydanego orzeczenia, a w szczególności niewyjaśnienie na podstawie jakich dowodów Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów.

3) rażące naruszenie, przepisów prawa materialnego, tj. art. 44§1 pkt 1 i 5 k.k.s poprzez ich niezastosowanie, mimo, iż z końcem pierwszej połowy 2015 r. nastąpiło przedawnienie karalności czynów zarzucanych oskarżonemu B., co winno skutkować umorzeniem postępowania w sprawie.

Wskazując na powyższe wniosła o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku, w części dotyczącej oskarżonego M. B. (1), poprzez uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 65 § 1 kks,

ewentualnie o :

2) zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego M. B. (1) i umorzenie postępowania w sprawie.

ewentualnie wniosła o:

3) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego P. M. (1) zaskarżył wyrok w zakresie pkt. I, II, V, VII, części dyspozytywnej wyroku.

Wyrokowi temu zarzucił:

I. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że oskarżony P. M. (1): -

- założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą, o której mowa w pkt I części dyspozytywnej wyroku;

- co najmniej 94 razy organizował w przemyt papierosów z Polski do Niemiec;
- papierosy będące przedmiotem przemytów przypisanych oskarżonemu w pkt II części dyspozytywnej wyroku pochodziły zza wschodniej granicy Polski;

II. Naruszenie przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia:

obrażę art. 424§1 pkt 1 kpk poprzez:

- brak zamieszczenia w uzasadnieniu takiej analizy materiału dowodowego, który umożliwiłby prześledzenie toku rozumowania sądu i jego weryfikację w szczególności w zakresie oceny wiarygodności poszczególnych źródeł dowodowych i rzetelne wskazanie przyczyn, dla których sąd jednym dowodom dał wiarę a innym jej odmówił;
- brak wyjaśnienia zasadności i celowości przyjętych do obliczeń należności publicznoprawnych maksymalnych cen detalicznych papierosów;

- brak wyjaśnienia zasadności przyjętych do obliczeń ilości przemyconych papierosów;

obrazę art 424§1 pkt 2 kpk poprzez:

- brak wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, w szczególności poprzez wskazanie przedmiotem którego z przestępstw wymienionych w art 65 §1 kks miały być papierosy, co do których pochodzenia sąd I instancji nie poczynił żadnych ustaleń odnośnie ich pochodzenia

- brak wyjaśnienia jakie okoliczności uzasadniły przyjęcie, że jedynie P. M. (1) popełnił czyn przypisany mu w pkt II części dyspozytywnej wyroku czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu

- istotną sprzeczność pomiędzy treścią rozstrzygnięcia zawartego w pkt II części dyspozytywnej wyroku, w którym przypisano oskarżonemu popełnienie przestępstwa z art 65§1 kks w zw. z art 91 §1 kks z treścią uzasadnienia, w którym wskazano, że czyn przypisany mu w pkt II części dyspozytywnej wyroku wypełniał znamiona przestępstw z art 65§ 1 kks w zw. z art 91 § 1 kks oraz 68§ 1 kks

- obrazę art 413 §2 pkt 1 kpk poprzez wewnętrzną sprzeczność orzeczenia wyrażającą się w przypisaniu w treści opisu czynu wskazanego w pkt I części dyspozytywnej wyroku, iż przedmiotem przestępstwa były papierosy pochodzące „m. in z uprzednio dokonanego przemytu” zaś w treści opisu czynu wskazanego w pkt II części dyspozytywnej wyroku w odniesieniu do tych samych zdarzeń iż przedmiotem przestępstwa były papierosy pochodzące wyłącznie z uprzednio dokonanego przez wschodnie przejścia graniczne przemytu;

- obrazę art. 7 kpk polegającą na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zaś wyjaśnień oskarżonych G. W. i T. Ś. oraz G. M. (1), dowolnym i arbitralnym wyborze tej części ich wyjaśnień, która przystawała do treści rozstrzygnięcia w oderwaniu od całokształtu materiału dowodowego a jednoczesnym pominięciu całego materiału dowodowego, który do powyżej wskazanych dowodów nie przystawał;

- obrazę art. 5§2 kpk polegającą na rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości co do przebiegu zdarzeń objętych zarzutami, w szczególności zaś pochodzenia papierosów i ich ilości będących przedmiotem przewozu na terytorium Niemiec, na niekorzyść oskarżonego P. M. (1);

- obrazę art. 442 § 3 kpk polegającą na braku ustalenia, wbrew wskazaniom Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, zawartym w wyroku z dnia 25 września 2014 r. (II AKa 137/14), ilości oraz pochodzenia papierosów stanowiących przedmiot zarzucanych oskarżonemu czynów, jak również szczegółowego uzasadnienia w tym zakresie.

III. Naruszenie przepisów prawa materialnego - art 65 § 1 k.k.s. polegającą na przypisaniu oskarżonemu w pkt II części dyspozytywnej wyroku tego przestępstwa w odniesieniu do papierosów, których pochodzenia sądowi I instancji nie udało się ustalić, a tym samym stwierdzić, czy pochodzą one z przestępstw opisanych w art 63, 64 lub 73 k.k.s.

Obrońca wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego G. M. (1) na podstawie art. 444 kpk zaskarżył powyższy wyrok w całości w zakresie dotyczącym G. M. (1).

Powyższemu wyrokowi zarzucił:

1.obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj.:

- art. 413 § 1 pkt 5 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk - polegającą na podstawowej sprzeczności rozstrzygnięcia oraz jego uzasadnienia w zakresie czynu opisanego w pkt II a/o wynikającą z przyjęcia, że w sprawie mamy do czynienia z wykonaniem 94 transportów papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy, które uprzednio w całości miały być przemycone do Polski przez wschodnie przejścia graniczne, przy jednoczesnym ustaleniu w pisemnych motywach wyroku, że w istocie mamy do czynienia z (wykonanymi w 3 etapach) dwoma rodzajami (co

do pochodzenia towaru) transportów papierosów nie oznaczonych polskimi znakami skarbowymi akcyzy, przy czym jedynie 38 z tych transportów to papierosy uprzednio przemycone do Polski zza wschodniej granicy

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść - polegający na przyjęciu, że

a. zachowania opisane w pkt II wyroku (czyn z pkt II a/o) stanowią jedno przestępstwo kwalifikowane z art. 91 § 1 kks w zw. z art. 65 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks oraz w zw. z art. 7 § 1 kks w sytuacji, gdy z treści ustaleń stanu faktycznego sprawy wynika, że mamy do czynienia z co najmniej 3 rodzajami przewozu papierosów nie oznaczonych polskimi znakami skarbowymi akcyzy, pochodzącymi z różnych źródeł, wykonywanymi w różnym czasie, przez różne osoby

b. 56 transportów papierosów nie objętych dostawami pochodzącymi od św. K. i R. oraz wykonywanymi na zlecenie współoskarżonego Ł. to towar, który stanowi przedmiot czynu zabronionego opisany w treści art. 65 § 1 kks

c. w przypadku każdego z transportów w pojazdach było co najmniej 5.000 sztuk papierosów gatunków tam opisanych (pkt II wyroku) oraz że wszystkie te papierosy nie posiadały Polskich znaków skarbowych akcyzy, w sytuacji gdy na takie ustalenie nie pozwala rzeczywista treść zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego

d. G. M. (1) wspólnie z P. M. (1) założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw

e. G. M. (1) wziął udział w przewozie papierosów pozbawionych Polskich znaków skarbowych akcyzy, co do których w każdym przypadku wiedział, iż uprzednio zostały one przemycone przez wschodnie przejścia graniczne

Nadto, niezależnie od powyższych zarzutów, z ostrożności procesowej, zaskarżonemu wyrokowi zarzucił także :

3. rażąco niewspółmierność - surowość orzeczonych wobec osk. G. M. (1) kar jednostkowych oraz kary łącznej przy braku należytej analizy okoliczności stanowiących o stopniu i zakresie zawinienia tego oskarżonego, bez uwzględnienia faktycznej roli i udziału w przypisanych mu przestępstwach, a także pominięciu jego roli i postawy w toku postępowania, wartości i jakości złożonych wyjaśnień, które dały podstawę do poczynienia ustaleń stanu faktycznego sprawy oraz roli poszczególnych w tym osób, z jednoczesnym brakiem analizy okoliczności stanowiących o przesłankach prognozy kryminologicznej dotyczącej tego oskarżonego, w tym przesłankach mogących stanowić o możliwości orzeczenia wobec niego o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności

Na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 2 kpk (w brzmieniu sprzed 1.07.2015 r.) wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie osk. G. M. (1) od popełnienia czynu opisanego w pkt I wyroku

ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gorzowie.

Obrońca oskarżonych R. Ł. (1) i M. K. (1) zaskarżył wyrok w zakresie pkt. VIII, X, XI, XIV części dyspozytywnej wyroku.

Na podstawie art. 427§2 i art. 438 pkt 1, 2 i 3 kpk wyrokowi temu zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że:

- oskarżony M. K. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, o której mowa w pkt VIII części dyspozytywnej wyroku;
- M. K. (1) wziął udział w przemycie papierosów co najmniej 79 razy, R. Ł. (1) co najmniej 11 razy;

- wszystkie papierosy będące przedmiotem przemytu w którym udział brał oskarżony R. Ł. (1) pochodziły z wschodniej granicy Polski zaś w odniesieniu do M. K. (1), że z przypisanych mu 79 przewozów 23 dotyczyło papierosów przemysłowych z wschodniej granicy Polski;

II. obrazę przepisów prawa mającą wpływ na treść orzeczenia a mianowicie:

art. 424§1 pkt 1 i 2 kpk w odniesieniu do oskarżonych M. K. (1) i R. Ł. (1) poprzez:

- brak zamieszczenia w uzasadnieniu takiej analizy materiału dowodowego, który umożliwiłby prześledzenie toku rozumowania sądu i jego weryfikację w szczególności w zakresie oceny wiarygodności poszczególnych źródeł dowodowych i rzetelne wskazanie przyczyn, dla których sąd jednym dowodom dał wiarę a innym jej odmówił,
- brak wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, w szczególności w zakresie przypisanym oskarżonym przestępstw z art. art. 65§1 i 91§1 kks,

- brak wyjaśnienia zasadności przyjętych do obliczeń należności publicznoprawnych maksymalnych cen detalicznych papierosów oraz wskazania podstawy prawnej dokonanych wyliczeń oraz poprzestanie jedynie na podaniu ustalonej wysokości uszczupień związanych z ich posiadaniem.

obrazę art. 7 kpk polegającą na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zaś wyjaśnień oskarżonych G. W. i T. Ś., dowolnym i arbitralnym wyborze tej części ich wyjaśnień, która przystawała do treści rozstrzygnięcia w oderwaniu od całokształtu materiału dowodowego;

obrazę art. 5§2 kpk polegającą na rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości co do przebiegu zdarzeń objętych zarzutami, w szczególności zaś pochodzenia papierosów i ich ilości będących przedmiotem przewozu na terytorium Niemiec na niekorzyść oskarżonych K. (2) i Ł..

III. obrazę prawa materialnego - art 65§1 kks polegającą na przypisaniu oskarżonemu M. K. (1) tego przestępstwa w odniesieniu do papierosów, których pochodzenia sądowi I instancji nie udało się ustalić, a tym samym stwierdzić, czy pochodzą one z przestępstw opisanych w art art 63, 64 lub 73 kks.

Na podstawie art. 427§1 kpk oraz art. 437§2 kpk wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R. O. (1) zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu na podstawie art.427§2 kpk zarzuciła:

- na zasadzie art.438 pkt 2 kpk - obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 410 kpk w zw. z art.7 kpk poprzez dokonanie nieprawidłowej sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny zebranego materiału dowodowego (w postaci wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków, wyjaśnień współoskarżonych) - prowadzącej do uznania, że oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej podczas gdy przeczy temu zebrany w sprawie materiał dowodowy.
- naruszenie art.5§2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.
- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj.art.424§ 1 pkt. 1 kpk w zw. z art.7 kpk polegającą na nadaniu waloru wiarygodności wyjaśnieniom świadka (osk. G. W. i osk. J. B. z postępowania przygotowawczego odmawiając waloru wiarygodności powyższym osk. z postępowania sądowego co do okoliczności związanych z udziałem osk. O. w zdarzeniach opisanych w wyroku nie uzasadniając powyższego stanowiska przez sąd.

- na zasadzie art.438 pkt.3 kpk - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez uznanie, że oskarżony swoim zachowaniem i postępowaniem uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy sama znajomość oskarżonego ze współoskarżonym P. M. (1) czy G. M. (1) nie może stanowić o winie oskarżonego.

Ponadto wyrokowi zarzuciła:

- naruszenie art.44§1 kks poprzez wydanie wyroku w sytuacji kiedy nastąpiło przedawnienie karalności przestępstw skarbowych i w tym zakresie postępowanie sądowe należało umorzyć.

Na podstawie art.427§1 kpk i art.437 §1 kpk wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.

ewentualnie

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wlkp

Obrońca oskarżonego D. K. (1) od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. zaskarżyła wyrok w części dotyczącej oskarżonego D. K. (1)- w całości.

Na zasadzie art. 427 § 2 kpk i 438 pkt 1, 2,3 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie prawa materialnego art. 101 § 1 pkt 4 kk i art. 44§1 pkt 1 i §2 kks poprzez niezastosowanie
2. naruszenie prawa materialnego art. 91 §3 kks poprzez zastosowanie mimo nieustalenia, czy przypadająca na D. K. (1) kwota uszczuplonej należności celnej przekracza ustawowy próg, o którym mowa w art. 91 §3 kks
3. naruszenie przepisów postępowania a mianowicie art. 5§1 kpk, art. 7 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k. oraz 424 §1 ust. 1 kpk poprzez dowolną i błędną a nie swobodną ocenę dowodu z:

- wyjaśnień oskarżonego D. K. (1),,

-wyjaśnień współoskarżonych a w szczególności oskarżonego G. W. (i jego zeznań w charakterze świadka) i G. M. (1), co miało wpływ na treść wyroku poprzez uznanie ich za wiarygodne i poczynienie na ich podstawie nieprawidłowych ustaleń w szczególności w zakresie czasookresu i ilości przewozów papierosów, w których brał udział oskarżony K. (1)

- wyliczeń akcyzy

w konsekwencji:

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść polegający na: - uznaniu, że oskarżony D. K. (1) brał udział zorganizowanej grupie przestępczej, mimo że brak ku temu dostatecznej podstawy w materiale dowodowym niniejszej sprawy - uznaniu, iż oskarżony D. K. (1) brał udział w przewozie wyrobów akcyzowych w okresie od września 2004r. do maja 2005r., podczas gdy prawidłowe ustalenia faktyczne doprowadziłyby Sąd do przyjęcia, iż jego w tym udział miał miejsce do 15 grudnia 2004r.

5. rażąco niewspółmierność kary

Stawiając powyższe zarzuty na zasadzie art. 427 § 1 kpk i 437 § 2 kpk wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez umorzenie postępowania względnie o uniewinnienie oskarżonego D. K. (1).

W razie gdyby Sąd nie podzielił powyższych wniosków wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

R. Ł. (1) skutecznie cofnął apelację swojego obrońcy, stąd Sąd Apelacyjny na posiedzeniu pozostawił ją bez rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych okazały się w dużej mierze zasadne.

Przed przystąpieniem do omawiania szczegółowych zarzutów warto poczynić dwa zastrzeżenia natury ogólnej, wynikające z oczywistej zasadności lub bezzasadności zarzutów apelacyjnych.

Po pierwsze, zarzuty obrazy przepisu art. 424 k.p.k. nie mogły doprowadzić do zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku z tego powodu, że uzasadnienie jako sporządzane po ogłoszeniu wyroku nie może w żaden sposób wpływać na jego treść, a zmianę lub uchylenie wyroku powodować mogą tylko zarzuty obrazy przepisów postępowania, dla których wykazano, iż mogły wpływać na treść zaskarżonego wyroku (arg. z art. 438 pkt 2 k.p.k.). Sąd Apelacyjny w Szczecinie podziela w pełni orzecznictwo Sądu Najwyższego w tym zakresie (odwołując się chociażby do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2014r., V KK 229/13, OSN wyd. Prok. i prawo 2014/4/19) i wskazuje, że wpływ na treść wyroku mogą mieć co najwyżej uchybienia treści art. 5, 7 lub 410 k.p.k. zawarte w uzasadnieniu, a nie obraza art. 424 k.p.k. jako takiego. Dlatego zarzuty obrazy art. 424 k.p.k. zostały co do zasady uznane za nietrafne.

Po drugie, kwestia przedawnienia karalności czynów podnoszona była w apelacjach obrońców oskarżonych M. B. (1), D. K. (1) i R. O. (1). Przestępstwa skarbowe zarzucane oskarżonym z art. 65 §1 k.k.s. i z art. 91 §1 k.k.s. zagrożone są karami do 3 lat pozbawienia wolności, któremu odpowiada 5-letni termin przedawnienia, a ponieważ w tym okresie nastąpiło przedstawienie zarzutów, termin ten uległ wydłużeniu o kolejne 5 lat. W związku z tym zarzuty obrońców oskarżonych M. B. (1) i D. K. (1) są zasadne, gdyż nastąpiło przedawnienie karalności czynu opisanego w punkcie IV odnośnie obu tych oskarżonych. Konsekwencją tego rozstrzygnięcia było uchylenie kary łącznej pozbawienia wolności wobec D. K. (1). W zakresie, w jakim doszło do uchylenia wyroku i umorzenia postępowania, Sąd odwoławczy na podstawie art. 436 k.p.k. ograniczał rozpoznanie środka odwoławczego tylko do tych uchybień.

Co zaś się tyczy przedawnienia karalności przestępstwa z art. 258 kk, bo taki zarzut został podniesiony w ostatnim zdaniu 3. strony apelacji obrońcy oskarżonego D. K. (1), zresztą bez jakiegokolwiek umotywowania, stwierdzić należy, iż nie jest on trafny. Przestępstwo z art. 258 §1 k.k. zagrożone jest od 1.05.2014r. karą do 5 lat pozbawienia wolności, co oznacza 10-letni termin przedawnienia karalności, zaś czyn z art. 258 §3 kk – karą do 10 lat pozbawienia wolności, co oznacza 15-letni termin przedawnienia. Ponieważ w tym okresie nastąpiło przedstawienie zarzutów, oba te okresy uległy wydłużeniu o 10 lat, w konsekwencji czego nie nastąpiło jeszcze przedawnienie.

Przechodząc do oceny pozostałych zarzutów apelacyjnych, Sąd rozpocznie je od zarzutów skierowanych przeciwko rozstrzygnięciom związanym z udziałem w zorganizowanej grupie przestępczej, czyli czynu I (odnośnie P. M. (1) i G. M. (1)) oraz czynu III (odnośnie M. K. (1), R. O. (1) i Dariusza Kotowicza). Przestępstwo z art. 258 §1 i 3 kk jest przestępstwem formalnym, gdyż do jego popełnienia wystarczy sam udział w grupie zorganizowanej, a w przypadku P. M. (1) i G. M. (1) – także zorganizowanie i kierowanie taką grupą. W ocenie Sądu odwoławczego trafne jest ustalenie Sądu meriti, że doszło do powstania zorganizowanej grupy przestępczej. P. M. (1) i G. M. (1) stworzyli stabilną grupę wyspecjalizowaną w przemycaaniu papierosów przez granicę polsko-niemiecką. Doszło do tego, że R. Ł. (1) zlecał im usługę przemytu papierosów, dostarczając je po stronie polskiej, zbywając papierosy, a następnie odkupował je po stronie niemieckiej, co oznacza, że grupa miała w pewnych kręgach renomę i uważana była za znającą się na swoim fachu. Grupa trwała od września 2004r. do czerwca 2007r., a więc bez mała trzy lata, co przemawia za przyjęciem sprawstwa z art. 258 §1 kk, gdyż nie chodzi o grupę ad hoc, ale trwającą dłuższy czas. Grupa wykonywała znaczną ilość transportów, gdyż w okresie 33 miesięcy wykonała co najmniej 94 przewozy papierosów. Przyjęcie, że tylko 38 transportów stanowiło czyn zabroniony, nie umniejsza trafności ustaleń Sądu, iż do takiej ilości

przewozów papierosów doszło. Oznacza to zaś około 3 transportów w miesiącu. Członkowie grupy mieli przypisane wyspecjalizowane funkcje i oprócz szefów grupy, jakimi niewątpliwie byli P. M. (1) i G. M. (1), działali w niej osoby organizujące transport (D. K. (1), B. (1)), zamykające transport, plombujący ciężarówki (R. O. (1)), ładowacze, osoby dokonujące rozładunek i odbiór papierosów, pilotowanie i organizowanie bezpiecznego przewozu papierosów przez granicę. Sąd odwoławczy w pełni podziela tę część uzasadnienia Sądu I instancji, który analizował dowody wskazujące na sprawstwo oskarżonych w zakresie przestępstwa z art. 258 §1 i 3 kk, a następnie poddał je ocenie i poczynił trafne ustalenia faktyczne. Rola Sądu odwoławczego nie sprowadza się do powtórnego przepisania uzasadnienia Sądu I instancji, w sytuacji gdy miałby uczynić takie same ustalenia, ale może w takiej sytuacji odwołać się do sporządzonego uzasadnienia Sądu meriti i w niniejszej sytuacji tak właśnie czyni, tym bardziej, że na gruncie obecnej procedury również i Sąd odwoławczy powinien sporządzać zwięzłe uzasadnienia.

Sąd odwoławczy dostrzegł, że G. W. próbował odwołać swoje wcześniejsze wyjaśnienia, a później zeznania (co podnoszą obrońcy w apelacjach), ale zauważył również nieporadność tej próby i brak jakichkolwiek racjonalnych argumentów, które miałyby przemawiać za wiarygodnością totalnie odmiennych depozycji złożonych w postępowaniu sądowym. Również wyjaśnienia, a następnie zeznania T. Ś. zasługiwały na wiarę, gdyż świadek szkodził także sobie, wskazując na swój udział w grupie i dokonywanych przemytach. Na udział R. O. (1) wskazywał również J. B. w wyjaśnieniach, które złożył w postępowaniu przygotowawczym, ale także i ten dowód został prawidłowo oceniony przez Sąd I instancji. Wszystkie te osoby składając swoje wyjaśnienia, a później zeznania obciążały nie tylko oskarżonych obecnie występujących w procesie, ale także siebie. Dowody te są ze sobą powiązane, a osoby składające je, relacjonowały dość rozsądnie, to co mogły widzieć i w czym brały udział. Gdy dodać do tego, że ich wersje są weryfikowane przez np. zatrzymania transportów papierosów, bo i do takich wpadek dochodziło, to Sąd odwoławczy nie dopatruje się obrazy art. 4, 5 §2 i art. 7 kpk w takiej ocenie dowodów, jaką przeprowadził Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim co do czynów opisanych w punktach I i III części wstępnej zaskarżonego wyroku i utrzymał w tym zakresie wyrok w mocy. Wymierzone kary za te czyny nie rażą swoją surowością, zwłaszcza gdy się zważy, że P. M. (1), G. M. (1) i D. K. (1) wymierzono kary w minimum ustawowym, R. O. (1) – karę zaledwie o miesiąc większą niż minimum ustawowe, a M. K. (1) biorącemu udział w grupie przez 2,5 roku karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Nieco inaczej rzecz się ma, gdy chodzi o przestępstwa skarbowe opisane w zarzutach II (wobec G. M. (1) i P. M. (1)) i IV (wobec M. K. (1) i R. O. (1)), pomijając już kwestię sprawstwa M. B. (1) i D. K. (1), co do których Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie oraz R. Ł. (1), który skutecznie cofnął apelację swojego obrońcy.

Wyrok, który wydał Sąd Okręgowy musi bowiem budzić zastrzeżenia, jeżeli już na pierwszej stronie uzasadnienia, Sąd wskazuje, że grupa kierowana przez P. M. (1) i G. M. (1) przewiozła do Niemiec nie tylko papierosy pochodzące z przemytu zza wschodniej granicy dokonanego przez A. R. (1), R. K. (1) i R. Ł. (1) (notabene prawomocnie skazanych za te czyny), ale również trzeciej grupy „papierosów nieposiadających polskich znaków skarbowych akcyzy a pochodzących z innego, nieustalonego w sposób niebudzący wątpliwości” źródła. Skarżący często podnoszą zarzut obrazy art. 5 §2 kpk wskazując na rozbieżności między wersjami jednej lub większej liczby osób, nie bacząc na to, że różnice te można rozwikłać stosując swobodną ocenę dowodów. Rzadko jednak zdarza się, by zarzuty takie były tak trafne, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, co skutecznie podnoszą skarżący. W zasadzie cały wywód jaki obrońca oskarżonego M. K. (1) zwięzłe zawarł na stronie 6 swojej apelacji należałoby powtórzyć, gdyż jest on logiczny i prawidłowy. Te same argumenty przedstawiają obrońcy P. M. (1) i G. M. (1).

Przypomnieć Sądowi należy, że przedmiotem paserstwa celnego z art. 91 k.k.s. może być tylko towar pochodzący z przestępstwa skarbowego określonego w art. 86-90 §1, związanego z uniknięciem cła lub zmniejszenia jego wartości, zmiany przeznaczenia celnego oraz usunięcia spod dozoru celnego. Ustalenie, że towar pochodzi z nieustalonego źródła tak naprawdę nie ustala znamion ustawowych przestępstwa co do tej trzeciej grupy transportów.

Również przestępstwo z art. 65 §1 k.k.s. – co słusznie podnoszą obrońcy oskarżonych – nie może się odnosić do dowolnego przedmiotu akcyzowego nie oznaczonego tym znakiem, ale tylko do przedmiotu czynu zabronionego określonego w art. 63, 64 lub 73 k.k.s. Oczywistym jest, że przedmioty akcyzowe przemycone na terytorium Polski stanowią przedmiot przestępstwa skarbowego z art. 65 § 1 k.k.s., gdyż zachowanie takie określone zostało w art. 63

§2 k.k.s. Większość pozostałych zachowań wskazanych w art. 63, 64 i 73 k.k.s. bądź odnosi się wprost do różnych alkoholi, bądź towarów, dla których zmieniono przeznaczenie akcyzowe oraz wydanych bez upoważnienia poza skład podatkowy. Żadne z tych zachowań nie dotyczy przypadku nielegalnej produkcji papierosów, gdyż papierosy takie stanowią bądź przypadek przestępstwa skarbowego z art. 54 k.k.s., zatem ich nabycie lub przewożenie nie będzie stanowiło przestępstwa z art. 65 k.k.s. Rację ma zatem obrońca oskarżonego M. K. (1), iż ustalenie, że papierosy pochodzą z niewiadomego źródła nie jest równoznaczne z poczynieniem ustalenia, że papierosy stanowią przedmiot przestępstwa skarbowego z art. 65 i 91 k.k.s. Sąd poczynił jednak ustalenie faktyczne, iż doszło do zakupu papierosów „z innego, nieustalonego w sposób niebudzący wątpliwości źródła”, a ponieważ apelacji na niekorzyść oskarżonych nie wywiedziono, stąd zmiana ustaleń faktycznych w tym kierunku jest niedopuszczalna. Oznacza to, że uwzględnienie podniesionego przez obrońców oskarżonych zarzutu obrazu art. 5 §2 kpk powoduje konieczność wyeliminowania 56 transportów papierosów (innych niż dostarczone przez A. R. (1), R. K. (1) i R. Ł. (1)) z opisu czynu II i IV, gdyż nie można w sposób niebudzący wątpliwości ustalić, że stanowiły one przedmiot czynu z art. 65 i 91 k.k.s.

W tym stanie rzeczy, argumenty obrońców oskarżonych skierowane przeciwko ocenie dowodów w tej części, w jakiej dotyczyły 56 transportów pochodzących z niewiadomego źródła, mimo ich częściowej trafności, nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż wyeliminowanie tych transportów papierosów z opisu czynu jest odpowiednikiem nieznannej polskiej procedurze karnej instytucji częściowego uniewinnienia.

Oczywiście mają rację skarżący podnosząc mankamenty łączące się z kolejnymi ustaleniami poczynione na stronie 15 uzasadnienia o tym, że wobec M. B. (1), R. O. (1) i D. K. (1) Sąd nie ustalił wartości cła z uwagi na brak możliwości ustalenia w jakiej części papierosy, w których przewoził ten oskarżony uczestniczył pochodziły z przemytu zza wschodniej granicy.

Sąd Apelacyjny w tym składzie oczywiście zdaje sobie sprawę z poglądu, że przestępstwo z art. 91 §1 k.k.s. wydawać by się mógł czynem z abstrakcyjnego zagrożenia, za czym mogłaby przemawiać jego literalna wykładnia. Nie można jednak nie dostrzec, że już typy uprzywilejowane z art. 91 §3 i 4 k.k.s. to czyny z zagrożenia konkretnego na co wskazuje zwrot „Jeżeli kwota należności celnej narażonej na uszczuplenie...”. Podobnie przypadki nadzwyczajnego obostrzenia, czy to z art. 37 §1 pkt 1 k.k.s., gdy wartość przedmiotu czynu jest duża, czy to z art. 38 §2 k.k.s., gdy wartość przedmiotu czynu z art. 91 §1 jest wielka, to czyny skutkowe. Prowadziłoby to stwierdzenia, iż do wysokości progu ustawowego mamy do czynienia z zachowaniem z zagrożenia konkretnego, do wartości malej – również z zagrożenia konkretnego, przy typie podstawowym – z zagrożenia abstrakcyjnego, a od wartości dużej – znów z przestępstwem skutkowym. Takiej wykładni nie można zaakceptować i należało uznać, że czyn z art. 91 §1 k.k.s. (podobnie jak ten z art. 65 §1 k.k.s.) we wszystkich jego formach jest czynem z zagrożenia konkretnego, a od wartości dużej – wręcz przestępstwem skutkowym. O tym jednakże z jakim typem czynu zabronionego mamy do czynienia decyduje wysokość cła narażonego na uszczuplenie, czy mieści się ona w progu ustawowym, w wartości malej, czy przekracza wartość dużą lub wielką. Wielkość tę należy jednak skonkretyzować, a tego Sąd meriti nie uczynił. Nie jest rozwiązaniem przyjęcie, że skoro Sąd nie potrafi wskazać kwoty uszczuplenia cła, to nie może wykluczyć, że wartość ta była mała i dlatego przyjmuje art. 91 §3 k.k.s. Sąd nie może bowiem wykluczyć, iż wartość ta nie przekracza progu ustawowego (art. 91 §4 k.k.s.). Nie może też wskazać, że w ogóle doszło do narażenia cła na uszczuplenie, bo być może w ogóle papierosy zostały wyprodukowane w Polsce i czynu z art. 91 k.k.s. nie popełniono.

Przy braku takiego ustalenia faktycznego i niemożności jego poczynienia z uwagi na brak apelacji wywiedzionej na niekorzyść oskarżonego R. O. (1), M. B. (1) i D. K. (1), Sąd nie mógł im przypisać sprawstwa z art. 91 k.k.s. Ponieważ czyny skarbowe zarzucone M. B. (1) i D. K. (1) uległy przedawnieniu, problem ten nie rzutuje na treść wyroku, ale wobec R. O. (1) należało zmienić zaskarżony wyrok poprzez wyeliminowanie znamion czynu z art. 91 k.k.s., a przepisu tego również z kwalifikacji prawnej czynu IV. Konsekwencją tego było usunięcie art. 7 §1 k.k.s. z kwalifikacji prawnej, a art. 7 §2 k.k.s. – z podstawy wymiaru kary.

Uwzględnienie powyżej omówionych zarzutów apelacyjnych nakazuje spojrzeć w inny sposób na wyjaśnienia i stanowisko procesowe oskarżonych, którzy podnosili, że przyznają się do przemytu papierosów, ale nie w takich ilościach, jak wskazywał to prokurator (P. M. (3), G. M. (1) i D. K. (2)), bo jak się okazało mieli oni rację, co

słusznie wypunktowali ich obrońcy. Sąd nie uwzględnił zarzutów apelacji obrońców oskarżonych co do pozostałych 38 transportów papierosów, bowiem wyrok wobec A. R. (1) i K. skazujący za przewóz papierosów bez polskich znaków akcyzy uprawomocnił się, a R. Ł. również został prawomocnie skazany za przewóz 11 transportów papierosów bez polskich znaków akcyzy. Trzeba też powiedzieć, że nie jest wiarygodna wersja lansowana w obecnym postępowaniu rozpoznawczym, jakoby w niektórych transportach były same papierosy z przemytu (jak należy rozumieć, to te transporty, które zostały zatrzymane przez organy celne i Policję), a w niektórych większość stanowiły papierosy z polskimi znakami akcyzy. Wcześniej w toku postępowania przygotowawczego, jak i pierwszego rozpoznania sprawy teza taka nie była podnoszona, a przesłuchiwane osoby przeczyły takiej wersji. Wszystkie ujawnione przypadki przewozu papierosów dotyczyły papierosów bez polskich znaków akcyzy. Gdyby przedmiotem przewozu były papierosy z polskimi znakami akcyzy nie wymagałyby one żadnych działań maskujących, prowadzenia przez pilota, przepakowywania i znakowania na kartonach, aż do polskiej granicy, gdyż ich posiadanie i przewożenie byłoby legalne, a z punktu widzenia polskiego prawa karnego skarbowego zachowania po przekroczeniu granicy nie miałyby znaczenia z uwagi na ograniczony zakres odpowiedzialności za przestępstwa skarbowe popełnione za granicą (art. 3 §2-5 k.k.s.). Podejmowanie tych zachowań, w połączeniu z ujawnionymi przypadkami przewozu papierosów, wyjaśnieniami i zeznaniami P. Ś., P. W., T. Ś. i G. W. z postępowania przygotowawczego, wskazują na prawdziwość ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji, iż w tych 38 przypadkach doszło do przewozu papierosów nieoznaczonych polskimi znakami akcyzy.

Obrońcy oskarżonych mają oczywiście dużo racji podnosząc zarzut lakoniczności oceny dowodów, a przede wszystkim naruszenia art. 5 §2 kpk i zasady swobodnej oceny dowodów w tej części, która dotyczyła transportów pochodzących z niewiadomego źródła. Wyeliminowanie tych papierosów i pozostawienie tylko tych, które zostały dostarczone przez R. Ł., A. R. i R. K. powoduje, że zarzut obraży art. 5 §2 i art. 7 k.p.k. z uwagi na omówione dowody z wyjaśnień P. W. (k. 145-147, 227-229, 277-279), T. Ś. (k. 150-153, 208-209), E. S. (k. 156-158) nie mógł się ostać, a Sąd prawidłowo w tej części zestawiał dowody, omówił je i wyciągnął logiczne wnioski. Obowiązkiem Sądu było wskazanie, jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione i część zawierająca ustalenia i wskazanie dowodów, na których Sąd się oparł, w zakresie pozostawionych 38 transportów jest bez zarzutu. Skarżący odwołują się do pewnej tradycji sporządzania uzasadnień, które zawierały szereg niepotrzebnych elementów skutkujących ich zbędną sążnistością, a której Sąd odwoławczy nie podziela. Sąd a quo natomiast wskazał dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych i argumentacja dotycząca tych pozostałych 38 transportów jest adekwatna do ich treści i sposobu rozumowania; Sąd wyjaśnił również podstawę prawną wyroku.

Wielość trafnych zarzutów apelacyjnych wynika bowiem nie z braku rozsądku przy ocenie dowodów, ale kłopotów z podjęciem właściwej decyzji w sytuacji, gdy Sąd prawidłowo ustala, że coś jest wątpliwe lub czegoś nie może ustalić.

Prawidłowa ocena dowodów i zliczenie przewożonych papierosów razem daje obowiązek przyjęcia 38 transportów, przy czym na A. R. i R. K. przypadało 27.000.000 papierosów (27 transportów po 5000 sztuk po 10 paczek po 20 papierosów), a na R. Ł. 1.100.000 paczek papierosów (11 transportów po 500 sztuk po 10 paczek po 20 papierosów), czyli w sumie 28.100.000 papierosów.

Zarówno dla kwalifikacji prawnej, jak i oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu znaczenie ma wartość podatku akcyzowego i cła narażonego na uszczuplenie. Strony nie kwestionowały wyliczenia, a Sąd odwoławczy z urzędu nie dostrzega potrzeby ingerencji w te wyliczenia. Odnośnie zaś akcyzy, Sąd odnosząc się do zarzutów stron, zauważa, że wbrew tym zarzutom, Sąd I instancji wskazał metodę, jaką zastosował przy ustalaniu wartości akcyzy, tj. przyjął akcyzę stawkową i nie ma podstaw kwestionowania tej zasady. Oczywiście zbędne było podawanie, że Sąd przyjął wartość opakowania papierosów jako 4,5 zł, gdyż wartość ta nie ma żadnego znaczenia dla ustaleń faktycznych i kwalifikacji prawnej, która była odnoszona do kwoty podatku od 1000 sztuk papierosów.

Równie trafny byłby zarzut obrońcy G. M. (1) skąd Sąd wziął ilość 5000 sztuk papierosów w każdym transporcie, ale po wyeliminowaniu tych nieustalonych bliżej transportów, w pozostałym zakresie pozostały tylko transporty dostarczone przez A. R., R. K. i R. Ł., co do których prawomocnie ustalono – w ocenie Sądu odwoławczego trafnie – ilość przewożonych papierosów.

Dysponując wiedzą, że na pewno 38 transportów dostarczonych przez A. R., R. K. i R. Ł. zawierało papierosy pochodzące z przemytu zza wschodniej granicy, a zatem stanowiące przedmiot czynu z art. 65 i 91 k.k.s., należało wyliczyć akcyzę na 3.849.740 złotych, tj.:

1. pięć transportów od R. Ł. w okresie, gdy obowiązywała stawka akcyzy 115,80 zł za 1000 sztuk, oznacza to 5*500 sztang*10 paczek * 20 papierosów *115,8 zł/1000 sztuk, czyli 57.900 zł,
2. sześć transportów od R. Ł. w okresie, gdy obowiązywała stawka akcyzy 129,40 zł za 1000 sztuk, co oznacza 6*500 sztang*10 paczek*20 papierosów*129,40 zł/1000 sztuk, czyli 64.700 zł,
3. pięć transportów od A. R. i R. K. w okresie, gdy obowiązywała stawka 115,80 zł za 1000 sztuk, oznacza to 5*5000 sztang*10 paczek *20 papierosów *115,80 zł/1000 sztuk, czyli 579.000 zł,
4. osiem transportów od A. R. i R. K., a później od samego A. R. w czasie, gdy stawka akcyzy wynosiła 129,40 zł/1000 sztuk, tj. 8*5000 sztang*10 paczek *20 papierosów*129,40 zł/1000 sztuk, tj. 1.035.200 zł,
5. wreszcie 14 transportów od A. R. (w tym ostatnie 4 również od R. K.) w okresie, gdy stawka akcyzy wynosiła 150 zł/1000 sztuk, co daje 14*5000 sztang*10 paczek*20 papierosów*150 zł/1000 sztuk, czyli 2.100.000 zł,

w sumie oznacza to 3.849.700 złotych akcyzy narażonej na uszczuplenie.

Taką też korektę należało dokonać w opisie czynu przypisanego w punkcie II części dyspozytywnej, zmniejszając liczbę transportów i kwotę podatku narażonego na uszczuplenie. Wartość akcyzy w dalszym ciągu przekraczała próg wartości wielkiej, wobec czego zmiana taka nie wpływała na przyjętą kwalifikację prawną, ale miała znaczenie dla oceny stopnia społecznej szkodliwości. Przy wartości akcyzy przekraczającej 15 milionów złotych Sąd wymierzył obu oskarżonym po rok i 2 miesiące pozbawienia wolności oraz po 200 stawek dziennych grzywny. Granice wymiaru kary określone w art. 38 §2 k.k.s. wynosiły od 3 miesięcy pozbawienia wolności do 6 lat pozbawienia wolności (dwukrotność zagrożenia z art. 65 §1 k.k.s.). Zmniejszenie wartości akcyzy do 3,8 miliona złotych musiało zatem wpływać na wysokość kar jednostkowych, aczkolwiek nie ma prostego przeliczenia wysokości należności publicznoprawnej na stopień społecznej szkodliwości, gdyż wpływa na to m.in. działanie w zorganizowanej grupie, postać zamiaru, czyli okoliczności niezwiązane stricte z należnościami podatkowo-celnymi. Jeżeli zatem wartość 849 tys. złotych powoduje obowiązek wymierzenia kary na poziomie 3 miesięcy pozbawienia wolności, to przy wartości 3,8 miliona złotych, zdaniem Sądu Apelacyjnego, zasadne było wymierzenie po 7 miesięcy pozbawienia wolności i zmniejszenie liczby stawek dziennych grzywny do 100. Powoduje to konieczność uchylecia kar łącznych orzeczonych wobec tych oskarżonych i oznaczenia ich na nowo.

Odpowiednie zmiany należało również poczynić w odniesieniu do R. O. (1) (poza wyeliminowaniem narażenia cła na uszczuplenie) i do M. K. (1).

Na stronie 47 uzasadnienia Sąd przyjął, że M. K. (1) spośród 38 przemytów papierosów pochodzących zza wschodniej granicy, brał udział w 23 przemytach i mniej korzystnych ustaleń nie można już poczynić. Z drugiej strony oskarżony ten brał udział w grupie najdłużej i pełnił funkcję pakowacza i pilota najdłużej, stąd ustalenie 23 udziałów w przewozie papierosów zza granicy znajduje potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Ponieważ Sąd wskazał, w których konkretnie transportach oskarżony uczestniczył, należało uwzględnić 2 transporty dokonane w 2004r. i 21 kursów wykonanych od stycznia do czerwca 2005r. Oznacza to, że zdaniem Sądu meriti oskarżony zakończył udział w transportach z papierosami będącymi przedmiotem czynu z art. 65 i 91 k.k.s. w czerwcu 2005r. Uwzględniając okres przedawnienia karalności wynoszący 10 lat, liczone od końca roku kalendarzowego, w którym nastąpiło uszczuplenie należności publicznoprawnej, termin ten zakończył się 31 grudnia 2015r. Należało zatem w tej części wyrok uchylić i umorzyć postępowanie, a rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary i dozorcze odnieść do orzeczenia o czynie z punktu VIII części dyspozytywnej.

W przypadku R. O. (1) Sąd przypisał udział w 43 transportach, ale uznał, że oskarżony zakończył swój udział w przestępstwie 12/13.04.2006r. Spośród 38 transportów, które niewątpliwie zawierały papierosy będące przedmiotem przestępstwa z art. 65 i 91 k.k.s., w okresie objętym zarzutem miały miejsce wszystkie 11 transportów R. Ł. 8 transportów dokonanych wspólnie przez A. R. (1) i R. K. (1) i 6 dokonanych przez A. R. już po aresztowaniu R. K.. Liczbę zatem transportów przypisanych R. O. należało zmniejszyć do 25, a wysokość akcyzy do 1.886.800 złotych, wyliczonych w następujący sposób:

1. pięć transportów od R. Ł. w okresie, gdy obowiązywała stawka akcyzy 115,80 zł za 1000 sztuk, oznacza to 5*500 sztuk* 10 paczek * 20 papierosów *115,8 zł/1000 sztuk, czyli 57.900 zł,
2. sześć transportów od R. Ł. w okresie, gdy obowiązywała stawka akcyzy 129,40 zł za 1000 sztuk, co oznacza 6*500 sztuk*10 paczek*20 papierosów*129,40 zł/1000 sztuk, czyli 64.700 zł,
3. pięć transportów od A. R. i R. K. w okresie, gdy obowiązywała stawka 115,80 zł za 1000 sztuk, oznacza to 5*5000 sztuk*10 paczek *20 papierosów *115,80 zł/1000 sztuk, czyli 579.000 zł,
4. osiem transportów od A. R. i R. K., a później od samego A. R. w czasie, gdy stawka akcyzy wynosiła 129,40 zł/1000 sztuk, tj. 8*5000 sztuk*10 paczek *20 papierosów*129,40 zł/1000 sztuk, tj. 1.035.200 zł,
5. wreszcie 1 transport od A. R. w okresie, gdy stawka akcyzy wynosiła 150 zł/1000 sztuk, co daje 1*5000 sztuk*10 paczek*20 papierosów*150 zł/1000 sztuk, czyli 150.000 zł.

Z uwagi na rozstrzygnięcie o umorzeniu postępowania o przestępstwo skarbowe wobec D. K. (1), M. K. (1) i M. B. (1) należało uchylić środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku.

Rację mają obrońcy oskarżonych G. M. (1) i P. M. (1), iż środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku został ustalony w zbyt dużej wysokości. Należało w odniesieniu do 38 transportów z papierosami pochodzącymi z wschodniej granicy odliczyć ostatni, który został zatrzymany przez organy ścigania i z tych 37 transportów wyliczyć uzyskaną korzyść na 11 transportów po 500 sztuk i 26 transportów po 5000 sztuk, co razem daje 135.500 sztuk papierosów, za które oskarżeni zarobili 1 euro warte – jak ustalił Sąd – 3,82 złote, co razem daje 517.610 złotych, podzielonych po połowie, czyli 258.805 złotych na każdego z oskarżonych.

Oczywiście trafny jest zarzut apelacji obrońcy oskarżonego P. M. (1), iż Sąd nie wykazał czemu przyjął w odniesieniu do tego oskarżonego uczynienia sobie z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu. Rzeczywiście, jeżeli przeanalizuje się rozważania wskazane na 49 stronie uzasadnienia, Sąd wskazuje, dlaczego przyjął kwalifikację prawną z art. 37 §1 pkt 1 k.k.s., a z uwagi na działalność w ramach zorganizowanej grupy przestępczej – również z art. 37 §1 pkt 5 k.k.s., jednakże słowem nie wspomniał, dlaczego w odniesieniu do P. M. (1) przyjęta została kwalifikacja z art. 37 §1 pkt 2 k.k.s. i z czego Sąd wywodzi odmienną sytuację tego oskarżonego i G. M. (1). Przy braku apelacji na niekorzyść i podniesieniu zarzutu braku ustaleń w apelacji obrońcy P. M. (1), należało zmienić zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu czynu II należało wyeliminować zapis „(przy czym P. M. (1) czyniąc sobie z tego tytułu stałe źródło dochodu)”, z kwalifikacji prawnej czynu - art. 37 §1 pkt 2 k.k.s.

Ponieważ wobec D. K. (1) i M. K. (1) nie zachodziły podstawy do wymierzenia kary łącznej, a jednocześnie – przy braku apelacji na niekorzyść – nie można było nawet rozważać pogorszenia sytuacji tych oskarżonych, orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary i dozorcze kuratora odniesiono do kar orzeczonych za czyn przypisany w punkcie VIII części dyspozytywnej. Ponieważ jest przestępstwo określone tylko w Kodeksie karnym, wyeliminowano z podstawy środka probacyjnego art. 41a §1 i 2 k.k.s. oraz art. 20 §2 k.k.s.

Obrońca G. M. (1) podniósł zarzut obrazy art. 60 §2 k.k. i jak to określił „a nawet w pewnym sensie 60 §3 k.k.”, który należało ocenić negatywnie. Przepis art. 60 §3 k.k. nie znajduje zastosowanie do przestępstw skarbowych (arg. a contrario z art. 20 §1 i 2 k.k.), natomiast do przestępstwa powszechnego określonego w Kodeksie karnym (z art. 258 k.k.) oskarżony nigdy się nie przyznał, wobec czego przepis ten nie mógł mieć zastosowania, tym bardziej, że

wyjaśnienia P. W. (k. 145-147, 227-229, 277-279), T. Ś. (k. 150-153, 208-209), E. S. (k. 156-158) zostały złożone przed wyjaśnieniami P. M. (1) i G. M. (1), w związku z czym organy prowadzące postępowanie dysponowały wiedzą o grupie i dokonywanych przemytach.

Przepis art. 60 §2 k.k. miałby zastosowanie, gdyby nawet najniższa grożąca oskarżonemu kara byłaby niewspółmiernie surowa. Za przestępstwo skarbowe skutkujące uszczupleniem około 3,8 mln zł wymierzona P. M. (1) i G. M. (1) kara 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 100 złotych nie razi surowością, ani tym bardziej nie wymaga dalszego, nadzwyczajnego łagodzenia. Za przestępstwo z art. 258 §3 k.k. Sąd wymierzył najniższą grożącą karę, ale nie zachodzi potrzeba jej dalszego łagodzenia, gdyż za zorganizowanie grupy przestępczej trwającej blisko 3 lata i faktycznie wykonującej czyny zabronione, taka kara jest nad wyraz łagodna, aczkolwiek z uwagi na zakaz reformationis in peius – jedyna możliwa.

Z uwagi na uchylenie kar łącznych wobec P. M. (1), G. M. (1) i R. O. (1), jedynych, co do których zachodziły przesłanki do wymierzenia kary łącznej, należało orzec je na nowo.

W przypadku P. M. (1) i G. M. (1) wymierzono kary:

1. po rok pozbawienia wolności za czyn I.,
2. po 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz po 100 stawek dziennych grzywny po 100 złotych za czyn II.

Kara grzywny nie miała się z czym łączyć, wobec czego podlegała odrębnemu wykonaniu. Kara łączna pozbawienia wolności musiała zostać ukształtowana w granicach od roku do roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu odwoławczego za wymierzeniem kary w granicach minimum ustawowego przemawiała zbieżność czasowa obu czynów i fakt, że grupa zorganizowana powołana została do popełnienia drugiego z przestępstw. Za zastosowaniem zasady kumulacji przesądza różnorodność dóbr, w które godzą oba przestępstwa, zresztą umieszczone w różnych kodeksach. Dlatego Sąd odwoławczy uznał za zasadne wymierzenie kary łącznej w wysokości po rok i 3 miesiące pozbawienia wolności, nieco poniżej kary średniej, równo odległej od minimum i maksimum ustawowego.

R. O. (1) wymierzono:

1. za czyn VIII – karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,
2. za czyn X – karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 60 stawek dziennych grzywny po 70 złotych.

Również i w tym przypadku kara grzywna nie podlegała łączeniu i należy ją wykonać odrębnie. Kara łączna pozbawienia wolności powinna zostać wymierzona w wymiarze między 6 a 10 miesięcy. Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw by karę łączną ukształtować inaczej, aniżeli w przypadku P. M. (1) i G. M. (1). Jeżeli Sąd wymierzył im karę o miesiąc niższą, niż średnia kara, równo odległa od minimum i maksimum ustawowego, to i w tym przypadku, wymierzona została kara 7 miesięcy pozbawienia wolności. W zaskarżonym wyroku kara łączna pozbawienia wolności wymierzona R. O. (1) została wymierzona z warunkowym zawieszeniem wykonania. Dlatego też ten środek probacyjny i dozór kuratora zostały odniesione do nowej kary łącznej.

Obrońcy P. M. (1) i G. M. (1) wnioskowali o orzeczenie wobec tych oskarżonych kar łącznych z zastosowaniem warunkowego zawieszenia wykonania kary. Sąd podziela pogląd, iż upływ blisko 9 lat od czynu powoduje, iż względy prewencji ogólnej nie przemawiają za tak surowym karaniem, jak wówczas, gdy od popełnienia czynu upłynęło niewiele czasu. Nie zmienia się jednak stopień społecznej szkodliwości czynu, w przypadku obu oskarżonych – wielki, jak wynika z nomenklatury Kodeksu karnego skarbowego. Względę racjonalizacji sprawiedliwości przemawiają zatem za wymierzeniem surowej kary, bez warunkowego zawieszenia wykonania, podczas gdy wzgląd na prewencję ogólną temu się nie sprzeciwia. Sąd odwołał się zatem do prewencji szczególnej, oceniając, czy zastosowanie środka probacyjnego spowoduje osiągnięcie w stosunku do skazanego celów zapobiegawczych i wychowawczych. Analizując kartę karną G. M. (1) trzeba zauważyć, że był on dwukrotnie skazany za przestępstwa przez sąd norweski i przez Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim za przestępstwo z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k., a więc za poważne

przestępstwa, co przemawia za przekonaniem, iż względy prewencji szczególnej jednak wskazują na konieczność wykonania kary bezwzględnej.

P. M. (1) karany był dwukrotnie. Pomijając skazanie wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 26.02.2014r., gdyż czyn ten powinien zostać objęty tym samym skazaniem, co w niniejszej sprawie, nie można nie zauważyć, że P. M. (1) był raz karany i to za przestępstwo skarbowe z art. 54 §2 k.k.s., co przemawia przeciwko zastosowaniu warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Kierując się powyżej wskazanymi względami, uwzględniając w przeważającej mierze apelacje obrońców oskarżonych, Sąd na podstawie art. 437 §1 i 2 k.p.k. oraz art. 439 §1 pkt 9 k.p.k.:

V) uchylił zaskarżony wyrok w zakresie czynu przypisanego M. B. (1) i D. K. (1) w punkcie X części dyspozytywnej (punkt IV części wstępnej) i w tym zakresie na podstawie art. 439 §1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 §1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 44 §1 pkt 1, §3 i 5 k.k.s. postępowanie umorzył,

VI) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a. uchylił kary łączne pozbawienia wolności wymierzone P. M. (1) i G. M. (1),

b. w opisie czynu przypisanego P. M. (1) i G. M. (1) w punkcie II części dyspozytywnej zmniejszył liczbę transportów papierosów do 38, a wysokość uszczuplonego podatku akcyzowego do 3.849.700 złotych, wyeliminował zapis „(przy czym P. M. (1) czyniąc sobie z tego tytułu stałe źródło dochodu)”, z kwalifikacji prawnej czynu wyeliminował art. 37 §1 pkt 2 k.k.s., obniżył kary wymierzone oskarżonym za ten czyn do 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz do 100 stawek dziennych grzywny po 100 złotych,

c. na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 20 §2 k.k.s. i art. 39 §1 i 2 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r. wymierzył P. M. (1) i G. M. (1) kary łączne po rok i 3 miesiące pozbawienia wolności,

d. uchylił karę łączną pozbawienia wolności wymierzoną R. O. (1),

e. z opisu czynu przypisanego R. O. (1) w punkcie X części dyspozytywnej wyeliminował znamiona dotyczące uszczuplenia należności z tytułu cła w nieustalonej kwocie, zmniejszył liczbę transportów papierosów do 25, wysokość akcyzy obniżył do 1.886.800 złotych, z kwalifikacji prawnej wyeliminował art. 91 §3 k.k.s. i art. 7 §1 k.k.s., a z podstawy wymiaru kary art. 7 §2 k.k.s., obniżył kary wymierzone za ten czyn do 6 miesięcy pozbawienia wolności i 60 stawek dziennych grzywny po 70 złotych,

f. na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 20 §2 k.k.s. i art. 39 §1 i 2 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r. wymierzył R. O. (1) karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności i do tej kary odniósł orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary i dozorce kuratora,

g. w opisie czynu przypisanego M. K. (1) w punkcie X części dyspozytywnej zmniejszył liczbę transportów papierosów do 23 wykonanych do czerwca 2005r. i na podstawie art. 439 §1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 §1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 44 §1 pkt 1, §3 i 5 k.k.s. wyrok w tej części uchylił i postępowanie o ten czyn umorzył,

h. co do oskarżonego D. K. (1) i M. K. (1) uchylił kary łączne pozbawienia wolności, a orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary i dozorce kuratora odniósł do kar orzeczonych za czyn przypisany w punkcie VIII części dyspozytywnej, z tym, że z podstawy środka probacyjnego wyeliminował art. 41a §1 i 2 k.k.s. oraz art. 20 §2 k.k.s.,

i. obniżył środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej wobec P. M. (1) i G. M. (1) (punkt VII części dyspozytywnej) do 258.805 zł na każdego z oskarżonych,

j. uchylił środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej wobec D. K. (1), M. K. (1) i M. B. (1),

VII) w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Sąd rozstrzygnął o wynagrodzeniu obrońców z urzędu oskarżonych na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k., § 2 ust. 3, § 14 ust. 2 pkt 5, § 19 pkt 1 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013r. poz. 461) z uwagi na to, że środki odwoławcze zostały wniesione przed 31 grudnia 2015r. i ma do nich zastosowanie §22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015r. poz. 1801). Na rzecz obrońców z urzędu zasądzono również niezbędne wydatki związane z dojazdem na rozprawę odwoławczą.

O kosztach procesu za czyny, co do których wyrok uchylono i umorzono postępowanie, orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k.

Co do kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w pozostałym zakresie Sąd orzekł na podstawie art. 636 §1 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 1-4, art. 3 ust. 1, art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.), nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonych od ich ponoszenia.

(A. Wiśniewski) (A. Olszewski) (M. Jankowska)